

PES LAMSÁK A DOCENT H.

Ášter½, 09 Ånor 2016

Kdy¾ nás jednou oba, tedy mne i docenta H., na jedné podzimní procházce protáhl náš milovaný Mufánek oranicí, a¾ jsme oba vypadali jako podzimní snáhuľáci, pardon, blátiváci, (Muf máli toti¾ práv¾ zcela sobeckou chu¾ polakovat s roztomilým zajíákem), prohlásil docent H. nekompromisn¾: Tak ‐ a dost! Musíme ho zařit cviák!

V pátekladu to znamenalo: Pátihlas se na cviák a zaoni s drezúrou dáiv, ne¾ nám ten lamsák páeroste páteba¾e Mufánek bouliv¾ souhlasil, po prvních lekcích jsem se zaala obávat, Å¾e jsme s „drezúrou“ páiliš pozd¾. Mufánek toti¾ n¾jak ne a ne pochopit, Å¾e je lovák pánem tvorstva, (a mu to docent H. páti k páiľe¾itosti dárazn¾ páipomínal) a na cviáku Å¾e je fořtem pan cviitel Buřtm, jeho¾ pokyny je tteba brát v Buřtm vlastn¾ ani moc buřtm nebyl, ale řtikalo se mu tak, protoÅ¾e chodil neustále obalený řznými filcy a papundekly, v páipraven na boj zblízka. Åeasto se ukázalo, Å¾e dobřme dála. Na cviáku se toti¾ v té dob¾ seřla řmada neblázn¾, jako jsou dobrmani, belgiřtí ováci, rotvajleřmi a podobní hysterikové, kteřmi neustále zbřsile jeři a jsou na pořádání ochotni rozsápat tteba i samotnou paní starostku. K takové chásce Mufánek nikdy nepatřmil. Kdy¾ máli dobř náladu ‐ a tu máli stále ‐ nechal by se porcovat tupým nořem. Nepřetr¾it¾ stínal svou ocasní řavře, co mu páiřlo do cesty, ale tam jeho nebezpečnost konila. Dokonce, pokud se mu chtělo, umáli i bez odmluvy vykonávat povely, jejich¾ výuku páikazovaly osnovy. Uřivo si dokázal osvojovat bleskov¾, ale do vlastních závařných rozhodnutí si bohu¾el nikdy mluvit nenechal. Jednou se páihodila podivná vřc. Práv¾ jsme trénovali zaci nepřitele, co¾ spořivalo v tom, Å¾e se jednotliví zbřsilci střidav¾ vrhali na pana cviitele Buřta a s nepřitřetnřecko, řim se obalil. Pan cviitel Buřtm je v jejich hysterii vydatn¾ povzbuzoval, dokonce vzal proutek a nejvřtř vzteklouny řim řcaron;vihaľ, řimÅ¾ je vyprovokoval k jeřcaron;tř vřtřsilosti. Chválení neb konce, dokud nepřiřcaron;el na řtmadu Mufánek, který do té chvíle na celou komedii pohlířel s povýřcaron;en¾ ospalý zájmem. Na výzvu břř! Chyřř! Sice břřel a chytil, ale kdy¾ se mu pan cviitel Buřtm zařal řcaron;kubat a cukat, s dvakrát řcaron;avli a posluřn¾ ho pustil v domnřní, Å¾e to, co dála, dálat nemá. Kdy¾ mu ovřcaron;em pan Buřtm znovu vnutil do tlamy vatovaný rukáv, sevřmel ho sice neochotn¾ v zubech, ale jakmile pan Buřtm pro vřřcaron;í nařcaron;třání a vzteklost mávl po Mufánkovi proutkem, otráven¾ rukáv pustil a znechucen¾ klusal ke mn¾ pro vysvřtlení. Pan Buřtm neřcaron;etřmil pohrdáním a urářkami: Je to lemra, sleřno. Ten by vás nechal znásilnit i zamordovat naráz, jen by to fiklo ‐ a jeřcaron;tř by páti tom vřřil ocasem. Lemra se na mne tázav¾ dívala a vřřla ocasem, kdy¾ tu pan cviitel Buřtm páikázal: Zkusíme to jinak. Já zařořim páimõ na vás. Nevidřla jsem to, nejlepřcaron;í nápad. Páteci jenom Mufánek byl u¾ veliký kluk a máli obrovskou sílu. Sice nosil na cviák obojek propletený ocelovými krouřky, sice jsme ho páipínali na dvojité vodítko se dvřma karabinami, ale to jen pro pátipad, Å¾e chtěli na cviáku bavit po svém s n¾kterým ze svých psích kamarádř. Jinak chodil venku zcela voln¾, dokonce bez obojku. Mimo nářcaron;dřm a zahradu to byl opravdu moudrý pes a vřřdycky vřřdřil, jak se chovat. Nikdy se nepral, byl-li napaden slabřim nepřitelem ‐ obvyklá zábava sousedovic řcaron;pice ‐ jen zvedl vysoko hlavu, nonřcaron;alantn¾ uhýbal packami a dřstojn¾ krãel domř. - Podívejte se, vysvřtil mi situaci pan cviitel Buřtm. řdete se psem ‐ a já jako do vás strřim. Strřil do mne. Mufánek zpozornřil. Pan cviitel Buřtm do mne strřil jeřcaron;tř jednou. Mufánkovi v ořich zahořmely plaménky, jaké jsem neznala. - Je to lemra, mávl beznadřjn¾ rukou pan cviitel Buřtm a já jsem zaprosila: Radřji toho necháme, ano? JenÅ¾e s tím nemohl pan cviitel Buřtm souhlasit. Já, Å¾ jsem dokázal vycviřit kařdřho psa. Nevím, proř by tenhle balík máli být výjimkou! ‐ Ha! Dupl proti mn¾ pan cviitel odkudsi ‐ snad a¾ z hlubin zem¾ ‐ se ozvalo temné zavrření. Kdy¾ jsem si vzpomnřla, jak Mufánek svými bílými tesáky rval ze starého kanape cary popruhř, které by udrřely vola, uleknut¾ jsem mu nasadila náhubek a zaprosila znovu: Myslím si, Å¾e pro dneřcaron;ek bylo výcviku dost. Myslím, Å¾e to stařilo. - Stařilo? zasmál se pan Buřtm popadl prut a mávl řim proti mn¾. V tu chvíli se stalo nřco, co nikdo neořekával, nejmén¾ ovřcaron;em pan cviitel Buřtm Lemra skořila. Jsem sprinterka, mám rychlé reakce, a tak se mi podařřmilo bleskem otořit dvojité vodítko kolem betonového sloupku. Marn¾. Ocelové krouřky z obojku odlétaly, jako by je pátesekal mistr řcaron;aolín, karabiny se rozskořily, dvojité vodítko bylo na cucky a Mufánek jediným mocným skokem dostihl prchajícího pana cviitele Buřta, aby nekompromisn¾ skoil do řcaron;řpkové houřcaron;tiny plné kopřřiv. Ne¾ jsem Mufánka s nřkolika Nebojsy dostihla, uř stařil náhubkem uřcaron;tř dřřtmitu panu cviiteli Buřtmovi pářkných pár ran na pamřtnou. Jakmile jsem ovřcaron;em svõ milovanõ řcaron;třřřtko koneřn¾ chytila za kãřři na krku a zařala ho chlácholiv¾ drbat mezi uřcaron;ima, zjhl, naposledy varovn¾ zavrřel a pak uř se bez odporu a se slastným vřřním, bez obojku i vodítka, páitřil k mé ruce. Obdiv vřcaron;ech psích cviřencř, vřřetnř jeřcaron;tř nezadaných sleřen, se ani nedají popsat. Myslíte si, Å¾e tím vřcaron;ecko skonřilo? Neskonřilo. Mufánek máli ve zvyku za horkých dnř chodit se koupat k blízkému rybníku. N¾ kdy jsme ho doprovázeli, jindy odbřhl sám a vrátil se vykoupáný. Tolerovali jsme mu to. Husy ani kařeny nehonil, Åřivãkovi by neublířřil, nikdy si na nřj nikdo nestřřoval. Jednou se ovřcaron;em nevracel podeřřle dlouho, a tak jsem se za ní vypravila, jako Å¾e se také vykoupu. Nevykoupala. Naskytl se mi zvlãřtní podívaná. Mufánek bez hnutí sedřil u zdi Fořtikovic statku a zíral vzhřru. Kdy¾ jsem se podívala stejným smřrem ‐ ustrnula jsem. Na samõ řcaron;piř střřechy, a¾ u komína, sedřil pan cviitel Buřtm a zle se na mne osopil: Sleřno, kde se flákáte!? Ten vářcaron; hajzlík zahnal na praseř chlívky. Myslel jsem, Å¾e to staři. Kdepak! Skákal na střřechu dva metry vysoko, takovej je to prevít! Pamatováka má jak africkéj slon, zmetek jeden! Musel jsem teda a¾ sem, ke komínu. Ale sed si dole a řihá! Uř tu dřřepím nejmíã dvř hodiny! To si zodpovíte na úřmadř! A s tímhle pacholkem, ukázal rozřřeným prstem doř, mi uř cviák nikdy nechořte! Jakmile jsem si vřcaron;imla jeho kalhot v rozkroku provhlých, hned mář napadlo, Å¾e pan cviitel Buřtm nedřřel v klínř u komína nevyčválanõ řcaron;třnř, ale pár pářlitrř piva z blízké hospody. To, Å¾e s tím pacholkem cviák uř nikdy nepřřjdu, jsem mu pochopiteln¾ ochotn¾ řřbila. Kdy¾ teřř náhodou s Mufánkem nř kdy pana cviitel Buřtm potkáme, nikdy nás nezdraví. Nevíme, proř. MARCELLA MARBOE Z knihy „Utrpení docenta H.“

